

Mảnh vá

Khi họ gọi điện kêu cơm dưới lầu - thường là vậy, căn bếp trong nhà luôn sạch sẽ, hoàn mỹ và không hề bị động tới - anh cũng chiều chuộng cô, hoặc, là anh tự thấy đã nợ cô, không tiện đòi cô động tay nấu nướng.

Mưa ở Vũ Hán thường làm con người trở nên cô đơn và hoang hoải. Mỗi lần rời nhiệm sở về nhà, cô lại giặt chiếc khăn tắm hôm qua vừa dùng. Một dãy năm chiếc khăn phơi trước buồng tắm, có màu hoa hồng, màu xanh lá sen, màu lục nước hồ, màu tím ánh trắng, màu trắng sương thu, nước chậm rãi nhỏ từ khăn xuống, bồn tắm loang vũng nước, cứ quên tháo nước hoải, quên hoải là quên.

Cô ăn hết những bánh mì và mút lạc trong tủ lạnh, bắt đầu chờ anh đến. Bánh mì là thứ cám ăn của nhân loại, nhưng con người cứ tình nguyện vui vẻ xơi, cô trẻ tràng nhai những mẩu vụn hư hao, thật sự có những thứ cảm giác đời người thật khó gọi tên.

Quãng thời gian từ khi ăn xong tới khi anh đến, cô hầu như không làm gì. Có lúc cô ngồi dần ra, có lúc dựa vào cửa sổ ngắm học trò ra ra vào vào ở cổng trường đôi diện, có lúc đốt điều thuốc. Trong ngày mưa, học trò nam chống cán ô lớn, che chở bạn gái dưới tán ô, tay của học trò gái để trong bàn tay của bạn trai, đi dọc đường yên tĩnh, đó là tình yêu cực kỳ hợp với lý tưởng.

Cô quay đầu, nhìn thấy một cô gái khác đang cau mày nhìn cô. Một cô gái gầy gò, cô đơn, thân thể như một dải khăn tắm trắng tím đến lẻ loi, mắt cá chân đơn độc, ngón tay đơn độc, nét mặt đơn độc. Cô gái chỉ cô, cười bảo: “Này, mày thậm ngực, mày thêm hư danh”. Cô nghe, thốt nhiên cảm thấy thương đau, nước mắt nhỏ giọt, cô gái cũng cúi đầu, nhỏ lệ, cô bỗng giận dữ, đi đến trước, gạt phắt làn hơi nước mơ màng ngăn hai người, bỗng nhận ra chính mình - một gương mặt thật đã bị chiếc gương soi rạch tỏ.

Lúc anh gõ cửa bước vào, mưa đã ngớt rất nhiều. Anh thì trừ mái tóc ra chỗ nào cũng ướt. Xưa nay người này nào biết tự chăm sóc mình, đến cả chiếc ô cũng cầm không khéo. Áo quần, giày tất tuột ra đều bản, có thể thấy anh đã chạy ngoài đường rất lâu, không nghỉ, mà trên ngực áo lại cài một chiếc huân chương chuột Mickey, để cô biết, anh vừa đi nhà trẻ đón con về.

Cô dùng một chiếc khăn tắm đã giặt sạch sẽ để lau tóc, lau người cho anh, cô nghĩ đời người chẳng qua cũng chỉ là quan hệ giữa một trận ướt và một trận lau. Thân phận thế, tình yêu anh cũng đã tan tác lâu rồi, phần để cho vợ, phần dành cho con, phần dành cho cha mẹ, phần để đồng nghiệp, phần nhớ tình đầu, phần cho hoang tưởng, cuối cùng, sót lại mấy đâu, đủ như hóp cháo, anh phải dành cho bản thân. Mà cái cô nhận cuối cùng là cái phần nào đây? Nhiều không ít không? Liệu có bị lấy lại không?

Ngoài trời những cơn mưa to thô như sợi thừng trâu sầm sập đổ, gió lật bay những phiến lá loài thân gỗ nào đó, cây xanh người trắng, thế giới an tĩnh, cô ôm chiếc khăn tắm anh dùng qua, mặt găm lên cái sản phẩm bông sợi nặng mùi mưa, cảm giác một cơn ẩm ướt đến náo nức.

Lần đầu tiên gặp nhau, cô còn quá bé, vô cùng kiêu ngạo, có thời gian, có tiền đủ tiêu, có nhan sắc vừa đủ đẹp, nhưng thế giới ạt ào, chả ai người cao thủ tới nghênh trận. Cho đến khi gặp anh, nhanh như chớp giật, nhìn nhau bàng hoàng, tình yêu là giọt thủy ngân rơi tan trên mặt thủy tượng lạnh, mỗi lần gặp nhau, đều như quyết định yêu đến tận cùng sinh mệnh, cái vẻ mê man vì ái tình và rầu rĩ đó, không ai tin lại là của một cô gái trầm tĩnh như cô.

Nhưng, tay anh đã đeo nhẫn cưới, nhẫn bạch kim xinh đẹp, sáng lấp lánh, cuộc sống của anh ở nửa kia thế giới cũng đẹp đẽ, sáng láng như thế. Kết tóc với người vợ thơ trẻ, con đẹp như ngọc, tất cả, anh đều yêu, không hề nghĩ sẽ rời bỏ. Mà cô, vì yêu anh, cũng yêu thế giới của anh, yêu cuộc sống của anh. Cho nên phải chịu những mất những đau nhiều hơn.

Giống như chiếc khăn bông tắm mới mua, chưa được dùng, đã phải mang theo miếng vá, nếu đó là miếng vá do lâu ngày mài thủng thì đã đành, chẳng nào cũng nhà dùng, có hư hao cũng thế tất được, nhưng đáng buồn là bởi, ngay từ đầu cô đã phải dùng thứ người ta đã dùng.

Nhưng làm thế nào oán trách anh? Anh cảm động như thế, anh thanh sạch như thế, tác phong thông dong, dáng dấp điềm đạm, anh lúc đòi gì thường nở nụ cười trắng bóc để người khác yêu mến, quyến luyến.

Khi họ gọi điện kêu cơm dưới lầu - thường là vậy, căn bếp trong nhà luôn sạch sẽ, hoàn mỹ và không hề bị động tới - anh cũng chiều chuộng cô, hoặc, là anh tự thấy đã nợ cô, không tiện đòi cô động tay nấu nướng.

Thức ăn được đầu bếp tiệm ăn đưa lên, màu sắc tươi ngon, mùi cũng thơm ngon, nhưng ăn không có vị, đều như những, bóng đã cách ly khỏi thế giới, không dám lộ ra ngoài ánh sáng, thì tất nhiên làm sao có được những cảm nhận như nhân gian, về sự ấm áp và hương thơm.

Anh phơi chiếc khăn tắm sợi dọc tím len trắng bên năm chiếc khăn màu trơn của cô, nhìn có vẻ khác biệt quá rõ, cũng giống như tình yêu của anh với cô, chắc chắn không phải rành rẽ chia hai phần, những gì anh bỏ ra vĩnh viễn không thể nhiều như của cô, cô yêu anh vĩnh viễn nhiều hơn anh yêu cô. Cô đi tới, kéo lại chiếc khăn tắm, phát hiện ở chính giữa khăn sao lại có một lỗ thủng, rách rồi. Hồi nhỏ cô có học nữ công, nhưng anh nói: “Rách rồi, thì kệ!”.

Đúng, giờ còn dùng khăn tắm rách, khác nào còn mặc áo vá? Cho dù nhìn không thể biết đó là mảnh vá.

Ăn xong, cô để anh đi, lần này cô không hề giữ anh lại qua đêm. Trước đây mỗi lần thế này cô đều cần anh ở lại, nhưng giờ cô phát hiện, làm đi là bán buôn, còn làm nhân tình chẳng qua là bán lẻ từng lần, có khác gì nhau đâu!

Khăn tắm có mảnh vá, và một cuộc tình có miếng vá, đều làm lòng ta đau buồn.

Anh đi rồi, cô bắt đầu thu dọn đồ đạc, mưa vẫn một cơn mau một cơn thưa, một ngày mưa hoang mang. Cô có một quyết định lớn lao đầu tiên sau ba năm: Đi!